

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 383

гр. Бургас, 18.02.2022 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на осемнадесети февруари през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселка Г. Узунова

Членове: Таня Д. Евтимова
Димитър П. Стоянов

като разгледа докладваното от Таня Д. Евтимова Въззивно частно
гражданско дело № 20222100500204 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.396 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на Р.Ю. П, ЕГН: ***** чрез адвокат Ч.Д. със
съдебен адрес в гр. София, кв. „Симеоново“, ул. 82-ра № 2, ж.к. „Св. Мария Магдалена“,
къща № 22 против определение № 630/25.10.2021г., постановено от Районен съд – Несебър
по ч. гр. д. № 1351/2021г. С това определение съдът е оставил без уважение искането на
Р.Ю. П да допусне обезпечение на бъдещ отрицателен установителен иск с правно
основание чл.439 от ГПК против „Хета Асет Резолушън Ауто България“ ООД и „Хара Ауто
България“ ЕООД.

Частният жалбоподател оспорва преценката на районния съд за вероятна
неоснователност на иска. П излага повторно фактите, които имат значение за спора и
подчертава, че същите са настъпили след приключване на съдебното дирене. П иска от
въззивната инстанция да отмени определението на районния съд и да постанови друго, с
което да допусне обезпечение на бъдещия отрицателен установителен иск чрез налагане на
обезпечителна мярка „Спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20218000400627
по описа на ЧСИ Ивелина Божилова“.

Като взе предвид фактите по делото и твърденията на страната, съдът намира за
установено следното:

ФАКТИ:

Производството пред Районен съд – Несебър е образувано по молба на Р.Ю. П за
обезпечаване на бъдещ иск. П твърди, че по силата на влязло в сила решение, постановено
от Апелативен съд – София „Хета Асет Резолушън Ауто България“ ООД е осъдено да й
заплати сумата от 1 893,02 лева, представляваща разноски по делото пред
първоинстанционния съд. Със същото решение е признато за установено, че Ренета П дължи
на посоченото дружество следните суми: 635,58 евро - главница, 339,91 лева – разноски за
заповедно производство; 24,87 лева – държавна такса, 300 лева – юрисконсултско
възнаграждение в заповедно производство и 100 лева – юрисконсултско възнаграждение за
производство пред въззивен съд. Според твърденията на молителката, вземането й към
„Хета Асет Резолушън Ауто България“ ООД възлиза на 4 662,81 лева, а вземането на
дружеството към нея – в размер на 2 008,04 лева. П твърди, че търговското дружество е
образувало изпълнително дело № 20148410411144 по описа на ЧСИ Неделчо Митев, по
което тя има качеството на длъжник. Молителката иска прекратяване на изпълнителното

производство, но същото е изпратено на други съдебни изпълнители, последният от които е ЧСИ Ивелина Божилова. На 26.10.2021г. ЧСИ Божилова насрочва опис на недвижим имот, собственост на П. Молителката възнамерява да предяви бъдещ отрицателен установителен иск по чл.439 от ГПК срещу „Хета Асет Резолюшън Ауто България“ ООД и „Хара Ауто България“ ЕООД, за да установи недължимост на сумата от 3 529,95 лева поради формирани нейни насрещни вземания срещу ответниците в размер на 4 662,81 лева. За обезпечаване на иска П иска спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20218000400627 по описа на ЧСИ Ивелина Божилова.

С определение № 630/25.10.2021г. Районен съд – Несебър оставя искането за допускане на обезпечение без уважение. В мотивите на определението съдът посочва, че иска е допустим, но не е вероятно основателен. Според съда, при наличие на две насрещни задължения, прекратяването на същите до размера на по-малкото от тях, не настъпва по право. Освен погасяване чрез прихващане, тези насрещни задължения могат да бъдат прекратени по реда на чл.103 от ЗЗД, за който обаче, молителката не твърди да е приложен. Районният съд подчертава, че съдебните изпълнители нямат правомощия да зачитат или да извършват компенсация, а искането да се установи недължимост на сумите, включени в предмета на изпълнителното дело, е вероятно неоснователно.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Частната жалба е подадена от ищеца в исковото производство в едноседмичен срок от датата, на която му е връчено съобщението. Частната жалба отговоря на изискванията, въведени в чл.275 от ГПК. Поради това, същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, частната жалба е неоснователна.

Според чл.391, ал.1 от ГПК обезпечение на иска се допуска, когато без него за ищеца ще бъде невъзможно или ще се затрудни осъществяването на правата на решението и ако: 1. искът е подкрепен с убедителни писмени доказателства, или 2. бъде представена гаранция в определения от съда размер съгласно чл.180 и 181 от Закона за задълженията и договорите. Според чл.391, ал.2 и ал.3 от ГПК съдът може да задължи ищеца да представи парична или имотна гаранция в определен от него размер и в случая по ал.1, т.1. Размерът на гаранцията се определя от размера на преките и непосредствени вреди, които ответникът ще претърпи, ако обезпечението е неоснователно. Следователно, за да се допусне обезпечение на иска, е необходимо да са изпълнени кумулативно следни предпоставки: 1. предявеният иск да е допустим; 2. предявеният иск да е вероятно основателен и 3. да е налице обезпечителна нужда. Според мотивите на т.5 от ТР № 6/14.03.2014г. на ОСГТК на ВКС преценката за вероятна основателност на иска се извършва въз основа на въведените от ищеца твърдения и подкрепящите ги писмени доказателства /чл.391, ал.1, т.1 от ГПК/. Когато ищецът не разполага с убедителни писмени доказателства, се представя гаранция в определен от съда срок при условията на чл.180 и чл.181 от ЗЗД. Процесуалният закон задължава съда да допусне обезпечение винаги, когато искът е допустим и е налице обезпечителна нужда, а вероятната му основателност може да се базира и на изразената от ищеца готовност да внесе гаранция за евентуалните вреди, които ответникът би претърпял ако обезпечението е неоснователно /чл.393, ал.3 от ГПК/. В процесния случай, районният съд е приел, че първата предпоставка за обезпечаване на иска е изпълнена, но не е изпълнена втората от тях – вероятната основателност на иска. Изводите на съда са правилни.

Обезпечителното производство представлява самостоятелна форма на защита на граждански права. Неговата цел е да гарантира, че ще се осъществят правните последици от решението, с което завършва исковото производство. В обезпечителното производство съдът извършва проверка на твърденията в молбата / исковата молба и доказателствата към нея и преценява допустимостта на претенцията, вероятната ѝ основателност, обезпечителната нужда и адекватната на тази нужда обезпечителна мярка. Ако писмените доказателства не са достатъчни, за да обосноват вероятната основателност на иска, съдът може да допусне обезпечението при условията на чл.391, ал.1, т.2 от ГПК като задължи молителя да представи парична гаранция.

В конкретния случай искът е допустим.

От представените по делото доказателства, които изхождат от ищеца и установяват само неговите твърдения, не може да се направи извод за вероятната основателност на иска. Вземането на молителката е установено с влязло в сила решение. Вземането на дружеството – ответник по бъдещия иск също е установено с влязло в сила съдебно решение. При това положение, искът на П да се установи недължимост на сумите, присъдени със стабилен съдебен акт, поради наличието на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене е вероятно неоснователен. Като е достигнал до този извод и е отказал да допусне обезпечение на бъдещия иск с правно основание чл.439 от ГПК, Несебърският районен съд е постановил правилно определение, по отношение на което не са налице основанията за отмяна, въведени в частната жалба.

Мотивиран от гореизложеното, Бургаският окръжен съд, VI въззивен състав

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 630/25.10.2021г., постановено от Районен съд – Несебър по ч. гр. д. № 1351/2021г.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____